

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

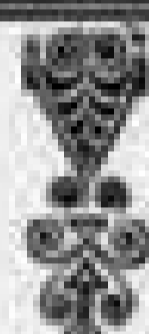

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ο χρόνος θάχη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητας θά δέχωμαι — διότι τους άνέχωμαι,
μοναγά 'στας Έπαρχίας — και 'στο 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχίας — τρέχει τó 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τα ξενα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Διακόσα τριανταεπτά
και όλοι στείλετε λεπτά.

Είκοσι κι' όκτώ Γεννάρη
και μουτσούνας 'στο παζάρι.

Διδασκαλία Φασουλής,
ένδιαφέρουσα πολύ.

(“ Φασουλής κατ' έντολήν του έλευθέρου γένους
των έν 'Ελλάδι εκλογών τó πνεύμα εξηγεί
'στούς έκ Σερβίας φθάσαντας έδω απεσταλμένους,
κι' εκείν' ει' δύο χάσκοντες ακούσυν έν σιγή.)

— “Ό τής Σερβίας τής καλής σοφοί απεσταλμένοι,
καλώς ώρίσατε και σεις 'στο 'Αστυ τής Παλλάδος,
νά μάθετε από κοντά ως διαβάται ξένοι
τούς νόμους και τó Σύνταγμα τής εύκλεους 'Ελλάδος.
Ζητείτε, λέγουν, παρ' ήμών των ευτυχών ανθρώπων
ν. Ξάδαχθητε τάχιστα των εκλογών τόν τρόπον,
και' νά τόν εφαρμόσετε και 'στο μικρόν σας κράτος
καθ' όλην του την έκτασιν, καθ' όλον του τó πλάτος.
'Εγώ λοιπόν κατ' έντολήν πολλών αναλαμβάνω
λεπτομερή εξήγησιν του τρόπου νά σας κάνω,
και νά προσέξετε καλά, σοφοί απεσταλμένοι,
νά μάθετε ή εκλογή πώς διάβολο συμβαίνει.

(Οι Σέρβοι κάθονται κι' οι όρθοι και σκύβουν τó κεφάλι
κι' ό Φασουλής τόν άμπακο αρχίζει νά τους ψάλλη.)

— “Ό Σέρβοι προσφιλέστατοι, έντός τής γής αυτής,
εις την όποιαν έτυχε νά είμαι παροδίτης,
πας Έλληνα γνήσιος 'μπορεί νά έβγη βουλευτής,
κι' άν ζφοκλέπτης λέγεται, κι' άν είναι λωποδύτης.

“Όπóταν τó αξίωμα του βουλευφόρου θέλω,
μ' ένα μεγάλο πρόγραμμα παντού τó αναγγέλλω,
και τ'ονομά μου τó κολλώ 'στον ένα κι' άλλον τοίχο,
και βεβαιώ τους εκλογείς πως άν θά επιτύχω
θ' αναστηθ ή ογρήγορα ή δόξα που έτάφη
κι' ή καθβαλίνικς εξαφνα θά γίνωνται χρυσάφι.

“Αφού λοιπόν υποσχεθώ αυτά καθώς και άλλα
άνοίγω εις τους εκλογείς την καθεμιά μου σάλα,
και όποιον ευρω άγνωστον τέν χαιρετώ 'στον δρόμο
και τόν χαιδεύω κάποτε 'στη ράχη και 'στον ώμο.
Και τ'ονομα του καθενός φροντίζω νά μανθάνω,
άλλα φροντίζω ένταυτ ή και κρυμπαριαίς νά κάνω,
και τρέχω έξω 'στα χωριά με μούλους και γαϊδάρους
και μάσκουλα προς χάριν μου ακούονται και συμπάρα,
κι' έγώ τής εκδουλεύσεις μου προσφέρω 'στούς κουμπά-
άλλα τά φήνω κάποτε και με καμμιά κουμπάρα. [ρους,

Λοιπόν, καθώς σας έλεγα, τó σπητι μου θ' άνοίξω,
κι' ίσην αγάπην κι' ευνοϊαν 'στούς εκλογείς θά δείξω.
και τότε ό κατακλυσμός θ' αρχίση και ό σάλος,
και τότε εις τó σπητι μου θά έλθη ένας κι' άλλος,
κι' άπόλυτος, άν αγαπώ, θά γωνη νοικοκύρης
κι' έγώ θά είμαι δούλος του και μεσοκαχομοίρης.

"Αν δὲ κανεὶς ἴστων ὄμο μου ἀπάνω ἀκουμπήσῃ,
κι' ἂν τὴν γυναῖκα μου κρυφὰ ἢ φανερὰ τοιμπήσῃ,
ἐγὼ αὐτὸ τὸ χωρατὸ θὰ κάνω πῶς δὲν εἶδα
καὶ θὰ εἰπῶ « τὸ δέχομαι κι' αὐτὸ γιὰ τὴν πατρίδα. »

Καὶ ἂν ἰδῶ τὸ σπῆτι μου πῶς ἔγινε ἀχούρι,
ἂς γίνῃ θάλασσα, θὰ ἴπῶ, ἀμάν, Χριστέ, κι' ἂς φέξῃ,
καὶ ἂν μὲ φτύσῃ ἔξαφνα κανένας μὲς ἴστη μύρη,
ἐγὼ εὐθὺς θὰ σκουπιθῶ χωρὶς νὰ εὐγάλω λέξι.

"Αν δὲ ἀντάμῃς ἐκλογεὺς τὴν ἀδειαν ζητήσῃ
κι' ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης μευ αὐτῆς ν' ἀποπατήσῃ,
θὰ τοῦ εἰπῶ ἐλεύθερα τὸ κέφι του νὰ κάμῃ,
ἄρκει καὶ μόνον πάντοτε νὰ μ' ἔχῃ πρῶτο βλάμῃ.

"Στὸ σπῆτι μου θὰ ἔρχωνται δημόται ὀλοένα
κι' ἐγὼ θὰ σφίγγω τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ τῶν χέρι,
κι' εἰς ὄλας τὰς ὀρέξεις τῶν θὰ κύψω τὸν αὐχένα,
ἂν καὶ ὁ τράχηλος Ρωμηῶν ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
Θὰ κάνω πάντα πῶς γελῶ, θ' ἀφίνω νὰ χορεύουν,
νὰ τραγουδοῦν, νὰ πλάνωνται, φῶς φανερὰ νὰ κλέβουν,

νὰ μπαίνουνμὲς ἴστὸ σπῆτι μου καθὼς ἴστην κάμαρά τῶν
νὰ πίνευν, νὰ μπεκρομεθοῦν, νὰ βγάξουν ἴαντερά τῶν.

"Μπορεὶ καθεὶς, ἂν τάπαιτῃ σπουδαίως ἢ πατρίς,
ἴστην κάλπην νὰ προσέρχεται καὶ δεῖ φορεῖς καὶ τρεῖς,
ἐν τούτοις ἐπιτρέπεται ἴστην γῆν αὐτὴν τῶν φώτων
νὰ δίδουν ψῆφον κι' αἱ σκιαὶ τσοσύτων τεθνεώτων.
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ κι' ὁ ἔσοχατος κι' ὁ πῆ' υτοῦς
νὰ γίνῃ ἀντιπρόσωπος δημότου τεθνεώτος,
καὶ νὰ ψηφίσῃ ἀντ' αὐτοῦ ἢ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον,
εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν τὴν κεφαλὴν του κλίνων.

Εἰς πάντα ἐπιτρέπεται τὴν ψῆφον του νὰ δώσῃ
κι' ἀρμυτωμένος νᾶρχεται καὶ νὰ φορῇ σελάχι,
μὰ καὶ τὴν κάλπην εἰμπορεὶ τοῦ ἄλλου νὰ βουλώσῃ
μὲ πατσαθεύραις, μὲ ποδιαις, καὶ μ' ἄτι ἄλλο λάχῃ.

"Ὁ κάθε ὑποψήφιος, ὡς ἕκαστος γνωρίζει,
τῆς κάλπης ἀντιπρόσωπον ἴμπορεὶ νὰ διορίζῃ,
πλὴν δικαιοῦται καὶ αὐτὸς νὰ κάνῃ ὅ, τι θέλει,
χωρὶς καμμιάς ἐπιτροπῆς νὰ ἐρωτᾷ τὰ μέλη.

Μπορεί κι' ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτὸς καμμιὰ φορὰ εἰς τοὺς κυρίους ἐκλογεῖς τὸν γρόθου να δειξῆ, κι' ἐκάστου τὸ σφαιρίδιον ν' ἀρπάξῃ φανερὰ καὶ εἰς τῆς κάλπης τὴν ὀπὴν ἐκεῖνος να τὸ ρῆξῃ.

Ἄν δὲ κενένας ἐκλογεὺς διαμαρτυρηθῆ, σπουδαῖον τρέχει κίνδυνον να ξυλοφορτωθῆ.

Καὶ καταδίκους εἰμπορεὶ καθέννας ν' ἀπολύσῃ καὶ τοῦ ἐχθροῦ τοὺς ἐκλογεῖς ἐνόπλιως ν' ἀποκλείσῃ, καὶ να φωνάξῃ ἔπειτα, ὁμνύων εἰς τὸ γένος, πῶς οὗτος εἶναι ὁ παθὼν καὶ ὁ ἀποκλεισμένος.

Μπορῶ καὶ τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν να ξεπαστρέψω κι' ἐν ὥρᾳ τῆς διαλογῆς τὴν κάλπην ν' ἀνατρέψω μὲ μόνον τὸ δικαίωμα πολίτου ἐλευθέρου, καὶ ἄλλη νέα ἐκλογὴ να γίνῃ ἐκ δευτέρου.

Τὰ πάντα ἐπιτρέπονται σὰν ἔλθῃ ἐκλογὴ, κουμπούρισμα, μαχαίρωμα, ξεκοίλιασμα, σφαγὴ, ἐκ νέου δὲ δεξάζεται ἢ πάλαι ἱστορία, καὶ κομματάρχης φαίνεται καὶ καθεμὴ κυρία, κι' οἱ κόρφοι τῶν στολιζόνται μὲ δάφνη καὶ μ' ἔλγᾶ κι' εὐθ' ὅτε ξεριζώνονται καὶ κότσοι καὶ μαλλιά.

Συμβαίνουν δὲ καὶ πόλεμοι συχνοὶ ἐκ τοῦ συστάδην, πολλοὶ δὲ ἰσθμιοὶ ψυχαὶ κατέρχονται ἴστον Ἄδην, καὶ μέσα εἰς τὸ αἷμά του ὁ κάθε βλάμης πλέει καὶ θρῆνος γίνεται πολὺς, Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει.

Τοιαῦτα, Σέρβοι, ὄψεσθε, κι' ἄλλα πολλὰ συνάμα ἐντὸς τῆς χώρας τῶν Μουσῶν, τοῦ κήπου τοῦ εὐδύμου, καὶ τοῦτ' ὡς ἐγγιστα ἐστὶ τῶν ἐκλογῶν τὸ γράμμα ἴστον Συνταγματικώτερον βασιλεῖον τοῦ κόσμου. Καὶ ἄλλα ἤθελα να ἴπῳ εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, ἄλλ' ὅμως ἐφαρμόσετε αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν, καὶ ἂν φανοῦν ἐλάχιστα ἴστον σύμμαχον Μιλάνο ἀμέσως πάλιν ἐρχεσθε καὶ μάθημα σὰς κάνω.

Καὶ νῦν ἀφοῦ ἐμάθετε ἀπὸ σοφὸν ἱππότην τὴν μέθοδον τῶν ἐκλογῶν, ὡ Τσώρτσεβιτς καὶ Τσάγγια, κουμπουρί να τὸ κόψετε εἰς εὐκαιρίαν πρώτην, πρὶν σὰς γεμίσουν οἱ Ρωμηοὶ τὸν πεινὸ μὲ σκάγγια.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς τὸ χέρι του ἀνοίγει, τοὺς δίνει ὄρθο κατραπακχιάς καὶ ὅπου φύγη φύγη.)

Ἄρθρον τρελλὸν περὶ πολλῶν.

Μὰς ἦλθε κι' ἡ Ἀπόκρυφα ... λοιπὸν ζωὴ καὶ κότα ... δὲν ἔχω διόλου να σὰς ἴπῳ σπουδαῖα γεγονότα. Λαμβάνω δὲ, ἀγαπητοί, τὴν τόλμην ν' ἀναγγείλω πῶς ἴλαθεψα ἴστον νοῦμερο ἴστον περασμένο φύλλο, κι' ἔγραψε τὸ κονδύλι μου χωρὶς να τὸ προσέξῃ διακόσια τριανταεπτὰ ἀντὶ τριανταεξῆ.

Ἐν τούτοις, ὡς γνωρίζετε, τοῦ Κόζεκ τὸ σκυλὶ ἐπὶ μικρὸν ἐτάραξε τῶν εὐγενῶν τὰς σφαίρας,

καὶ τὸν οἰκτρὸν τοῦ θάνατον ἐθρήνησαν πολλοὶ καὶ ζήτημα κατήντησε σπουδαῖον τῆς ἡμέρας, κι' ὀλίγου δεῖν καὶ δι' αὐτὸ να γίνου ἱστορία καὶ να πενήθουσιν ὕψηλα διπλωματῶν κυρία.

Ἄν ὅμως ἐξαιρέσωμεν τοῦ Κόζεκ τὸ σκυλὶ δὲν ἔχομεν πρὸς τὸ παρὸν ζητήματα ἡμέρας, καὶ τὰ ξενύκτια ἔπαυσαν ἐκεῖνα ἴστον βουλή καὶ δὲν ταράττει τίποτε τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας, κι' οὐδὲ κρατοῦν ὀρθάνοικτα ὡς ἴστον πρῶτ' ἰστον μάτια κι' οἱ γαλατάδες ἀρχισαν να ἔχουνε κερσάτσια.

Ἄλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τῆς πηλάλαις ρέβει καὶ ἄλλα περισσεύματα, ὡς φαίνεται, γυρεύει, κι' ἂν κατ' αὐτὰς ποτίζεται μὲ νοθευμένον γάλα, τὴν τῆς Ἑλλάδος πρόσδον ἀπανταχοῦ κηρύττει, κι' εἰσάγει Νομοσχέδια εἰς τὴν βουλήν μεγάλη, καὶ γίνεται ἀνάγνωσις πρώτη, δευτέρα, τρίτη.

Ἡ δὲ Ἀντιπολίτευσις ριγῶσα τουρτουρίζει καὶ ποῦ καὶ ποῦ Λατινικὰ ὁ Ἰζάννης μουρμουρίζει, ὁ δὲ τῆς Ἄρτας βουλευτῆς τὸ ἔρριξε ἴστον μπάλους κι' ὁ πρωτοκάθεδρος φαιδρὸς προσήλθε μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ δι' αὐτὸ ἐχάρησαν ἀντίπαλοι καὶ φίλοι, καὶ οὔτε γιὰ τὸν Σπάρταλη καθέλου δὲν ὠμίλει.

Καὶ ἄλλοι ὅμως σκέπτονται να δώσουν ἐσπερίδας, ὁ δὲ Τρικούπης πιθανὸν μπάλ καλὶκὸ να κάμη, κι' ἐξαίφνης ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ὁ Καραβίδας, πρὶν τελεσθῶν οἱ κοθητοὶ τοῦ Διαδόχου γάμοι καὶ βαπτισθῆ τοῦ ἀργυροῦ ξυμπόλυτος ἱππότης... ὡς ἔχῃ γαλαν ἐλαφρὰν κι' αὐτὸς ὁ πατριώτης.

Μετὰ χαρᾶς ἀγγέλλομεν κι' ἐμεῖς πρὸς τὸ κοινὸν πῶς τέλος ἠξιώθησαν να ἴδου οὐρανὸν ὁ φίλος Τριαντάφυλλος μετὰ τοῦ Χοῖδα καὶ ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐξοδον τῶν δύο τραγουδᾶ, κι' ἀπὸ καρδίας εὐχεται εἰς τούτους εὐωχίαν κι' ἀπαλλαγὴν καὶ λύτρωσιν ἀπὸ δεινῶν ταχείων.

Ἦλθε Πλατούτσας ὁ Κωστής ἐξ Ἄργους ἀπ' εὐθείας, καὶ ἔταν ἔλθου ἐκλογαὶ μὲ τὸ δικό του κόμμα ἴστον Ἀργολίδος τὸν νομὸν καὶ εἰς τῆς Κορινθίας ἴσως περᾶση καὶ αὐτὸν τὸν Βουλανζὲ ἀκόμα.

Κοιτὰς τοῦ Τρίπου ἐξοχὸν πωλεῖται ἴστον Πετράκη, ἴστον Ναύλερη καὶ ἴστον Πυρρῆ καὶ ἴστον Παππαγιαννάκη, ἴστον Ζησιμᾶ, ἴστον Μπέλλα, ἴστον Φράγκου τοῦ μπακάλη, κι' ὅσο κι' ἂν πίνης δὲν κτυπᾶ ποτὲ εἰς τὸ κεφάλι. Πρὸς δὲ Νεμέας, Μυκηνηῶν καὶ Σικυῶνος οἶνοι, ποῦ ἀμφοροῖαν ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι πίνει.

